

Woorden van Robert Steenbergen, broer

Lieve allemaal,

Wat een klote situatie! Sorry dat ik het zo zeg, maar dat is het wel.

Jarenlang is het leven voor Martijn erg zwaar geweest. En jarenlang hebben we met het gevoel rond gelopen “oei, als dat maar goed gaat”. Met de angst voor een telefoontje dat het helemaal foute boel zou zijn. Met de angst voor wat we zouden aantreffen als Martijn niet meer reageerde op pogingen om contact te leggen.

En zoals Roel ook zo mooi op de kaart heeft verwoord, juist de afgelopen jaren ging het steeds beter met Martijn.

Boem, en dan dit. Het is onbegrijpelijk, oneerlijk en te gek voor woorden.

Eerlijk gezegd wil ik ook graag andere dingen vertellen. Martijn's leven was veel groter dan alleen de zware en moeilijke dingen. Er zijn ook heel veel mooie en leuke dingen gebeurd en geweest. Ik heb heel goede herinneringen aan Martijn als broertje.

Het leeftijdsverschil tussen ons was klein. Ideaal, want je had altijd iemand bij je om mee te spelen of het nou thuis was of ergens op een camping. En gespeeld hebben we! Binnen met de Lego en de Playmobil, urenlang. En buiten: voetballen, op het erf spelen en later windsurfen.

Toen we klein waren, waren we al snel even lang en dat kwam mooi uit. In het bejaardenhuis stonden we wel eens samen in de lift zonder papa en mama. Als er dan iemand meeliffte volgde vaak de vraag of we een tweeling waren. JA zeiden we dan en een lol dat we hadden als we uitstapten! Die droge humor hoorde echt bij Martijn.

En dan was er nog die enorme intelligentie van Martijn. Met één van de eerste thuiscomputers bouwden Martijn en Roel een programma voor de schaatswedstrijden. Rondetijden werden vanaf toen automatisch vergeleken, gesorteerd en gepresenteerd. Ik had geen flauw idee hoe het werkte. Maar blij was ik er wel mee. Hadden we meer tijd voor het eten van doppinda's.

Je kunt het eigenlijk kort samenvatten, we hadden samen een geweldige jeugd.

In de loop van de jaren veranderde er natuurlijk wel wat. We gingen meer en meer ons eigen leven leiden. Geen wonder, we waren broers, geen Siamese tweeling. We hadden onze eigen vrienden en onze eigen interesses.

Toen ook Martijn in Groningen ging studeren woonden we samen in één huis, met Jente. Poeh, best wel irritant vond ik hem bij vlagen. Hij stond idioot lang onder de douche, ruimde nooit op en van de verschillende studies kwam niks terecht. Die sukkels van de kunstacademie begrepen helemaal niks van kunst en hoogleraren filosofie waren helemaal mesjogge. Maar ooh, wat was ik trots op hem toen hij ondernemer in boeken werd.

Toch werd Martijn's leven steeds donkerder en werd het voor zijn omgeving steeds moeilijker met hem te leven. Ik sla veel over, maar na heel veel jaren Groningen is Martijn naar Zwolle

gekomen. Hij woonde tussen Roel en Louise en Jente en mij in. Zo konden we hem mooi in de gaten houden. Een zware opgave want zijn psychische toestand was onvoorspelbaar. De laatste keer dat het echt mis was, een jaar of drie geleden, vreesden we werkelijk voor z'n leven.

Tot er eindelijk professionele hulp was waarvan Martijn wel accepteerde dat ze hem konden helpen. Eindelijk een hulpverlener die wel de juiste snaar wist te raken. De begeleiding door de mensen van Dimence heeft hem enorm geholpen. Eindelijk had hij handvatten om te begrijpen hoe hij in elkaar zat. Handvatten om de draad van z'n leven weer op te pakken. Geholpen natuurlijk door iedereen in z'n omgeving en vooral door Roel en Louise.

Woensdagavond waren Jente en ik in zijn appartement in Emmen. Kleren zoeken voor z'n begrafenis. Zo leuk en mooi ingericht en netjes zelfs. Het was eigenlijk onwerkelijk maar geeft wel aan hoe het met hem ging de laatste jaren.

Ik ben verschrikkelijk verdrietig. Maar ik ben ook ontzettend blij. Blij dat Martijn niet is overleden in het duister van zijn depressies. Blij dat we een beeld hebben waar die ellende vandaan kwam. Blij dat het met z'n allen knokken niet voor niks was. Al is dat nu wel moeilijk om te zien.